

Kniha Daniel — sto dva

Trojí použití posla: odhalení prorocké dynamiky

Jeff Pippenger

2024-02-29

Trojí aplikace Eliáše se vztahuje na poselství, posla a hnutí v časovém období Božího výkonného soudu, který začíná nedělním zákonem ve Spojených státech a pokračuje až do ukončení doby milosti. Výkonný soud se stupňuje od období, v němž je Boží soud smíšen s milosrdenstvím, až k době, kdy jsou Jeho soudy vylévány bez milosrdenství v sedmi posledních ranách.

Trojí aplikace posla, jenž připravuje cestu Poslu smlouvy, se vztahuje na poselství, posla a hnutí během závěrečného období Božího vyšetřujícího soudu, které vymezuje dobu zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto období končí brzy nastávajícím nedělním zákonem ve Spojených státech, kdy začínají Boží vykonávací soudy.

Jan Křtitel připravil cestu Kristu, Poslu smlouvy, aby potvrdil smlouvu v naplnění Danielovy deváté kapitoly, verše dvacátého sedmého. Tím zároveň připravil cestu i pro to, aby Kristus náhle přišel do svého chrámu a očistil syny Léviho, což učinil na počátku i na konci své tříapůlleté služby. Očištění doslovného chrámu bylo symbolem jeho díla očišťování chrámu duše těch, kteří jsou představeni jako synové Léviho.

Jeho doslovné dílo očištění chrámu bylo naplněním prorockví, a když toto dílo vykonal v Janovi, kapitole druhé, verších třináct až dvacet dva, Duch Svatý vedl učedníky, aby si připomněli oddíl ze Starého zákona, který byl součástí Jeho díla očišťování a vytřídování učedníků v naplnění Malachiáše tři.

V pasáži v Janově evangeliu Kristus uvedl, že až bude chrám Jeho těla zbořen, ve třech dnech jej znovu pozdvihne. Rozhovor s hnidopišskými Židy dále dodává, že přestavba doslovného chrámu, kterou provedl Herodes a jež byla dokončena právě toho roku, trvala čtyřicet šest let. Ježíš očišťoval své učedníky prostřednictvím příkladu jednoho z pravidel spojených s prorockým slovem, které Ježíš zakotvil ve svém Slově skrze působení andělů, Ducha svatého a proroků.

Poskytl prorocký příklad, že doslovné představuje duchovní. Ustanovil prorocký klíč čísla „čtyřicet šest“ jako symbol chrámu. „Čtyřicet šest“ byl počet dnů, po které byl Mojžíš na hoře a přijímal pokyny pro chrám. „Čtyřicet šest“ je počet chromozomů, které tvoří lidský chrám. „Čtyřicet šest“ je počet let (1798 až 1844), jež byly naplněny při obnově duchovního chrámu, který byl pošlapán pohanstvím a poté papežstvím.

Dvě očištění chrámu zahrnují symboliku, že tři dny se rovnají čtyřiceti šesti letům. Zahrnují zásadu, že doslovné představuje duchovní. Představovala jak naplnění, tak i předpověď prorockví. Tato dvě očištění představují pravdu, kterou jedna skupina nesprávně chápe a která je zjevena jiné skupině.

Obě očistění vymezují časové období, kdy Boží církev zkorumpovala natolik, že je „cizoložným pokolením zmijí“, které hledá znamení, ačkoli je jim toto znamení přímo vykládáno; neboť jediné znamení, které má být dáno, je znamení zničení chrámu, jenž je ve třech dnech znovu vztyčen.

Plemeno zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, když jste zlí? Neboť ústa mluví z přebytku srdce.... Tu někteří ze zákoníků a farizeů odpověděli: Mistře, chceme od tebe vidět znamení. On jim však odpověděl: Zlé a cizoložné pokolení hledá znamení; ale nebude mu dáno jiné znamení než znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Matouš 12,34.38–40.

Všechny tyto prorocké dynamiky jsou znázorněny ve všech třech naplněních toho, že Posel smlouvy náhle přichází do svého chrámu, jak to učinil ve druhé kapitole Janova evangelia.

Blížily se pak židovské velikonoce, a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. I našel v chrámě prodávající voly a ovce i holubice a penězoměnce, jak tam sedí. A udělav bič z provazců, vyhnal všechny z chrámu, i ovce a voly; peníze penězoměnců rozsypal a stoly převrátil. A prodávacům holubic řekl: Odneste to odtud; nečinite z domu mého Otce dům kupectví. Jeho učedníci si pak vzpomněli, že je psáno: Horlivost pro tvůj dům mě strávila. Tu Židé odpověděli a řekli mu: Jaké znamení nám ukazuješ, že tyto věci činiš? Ježíš odpověděl a řekl jim: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím. Tu řekli Židé: Čtyřicet šest let byl tento chrám stavěn, a ty jej postavíš za tři dny? On však mluvil o chrámu svého těla. Když tedy vstal z mrtvých, jeho učedníci si vzpomněli, že jim to řekl; i uvěřili Písmu a slovu, které Ježíš pověděl. Jan 2,13–22.

Posel smlouvy měl očistit a také vytříbit syny Léviho jako „stříbro“, které představuje Boží slovo, a „zlato“, které představuje víru. Posel smlouvy měl očistit své učedníky tím, že rozmnoží jejich „víru“ v Jeho prorocké „slovo“. Toto prorocké slovo bylo určeno k očistění, ale také k vytříbení. Jeho prorocké Slovo vždy představuje zkoušku a právě skrze Jeho prorocké Slovo jsou synové Léviho vytříbeni v období, kdy náhle přichází do svého chrámu.

„Jeho věječka je v jeho ruce, a dokonale vyčistí svůj mlat a svou pšenici shromáždí do sýpky.“ Matouš 3,12. To byla jedna z dob očisťování. Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože byli příliš marniví a sebeospravedlňující, než aby přijali napomenutí, příliš milující svět, než aby přijali život pokory, mnozí se od Ježíše odvrátili. Mnozí činí totéž i dnes. Duše jsou dnes zkoušeny tak, jako byli zkoušeni učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když je pravda přivedena k srdci, vidí, že jejich život není v souladu s Boží vůlí. Vidí potřebu naprosté změny v sobě; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou jejich hříchy odhaleny. Odcházejí pohoršeni, právě tak jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může poslouchat?“ Touha věků, 392.

Ty „duše, které byly zkoušeny“ v „synagoze v Kafarnaum“, odmítly pochopit, že když jim Kristus řekl, že musí jíst Jeho tělo a pít Jeho krev, užíval svého doslovného těla k vyjádření duchovní pravdy. Bylo to totožné prorocké znázornění, jaké učinil o chrámu ve druhé kapitole Janova evangelia. Když zásada, že doslovné předchází duchovnímu a představuje je, byla rozpoznána jako „tvrdá řeč“, kterou nebyli ochotni „slyšet“, odvrátili se a již s Ním nikdy nechodili. To se stalo v šesté kapitole Janova evangelia, v šedesátém šestém verši (666), který představuje brzy

přicházející nedělní zákon, jenž byl předobrazem 22. říjmem 1844, který zase byl předobrazem křížem na Kalvárii.

Od té chvíle se mnozí z jeho učedníků vrátili zpět a již s ním nechodili. Jan 6,66.

Ve druhé kapitole Janova evangelia Duch svatý vedl mysl učedníků k tomu, aby si „vzpomněli“ na proroctví popisující Boží horlivost, a slovo „horlivý“ je v hebrejštině i řečtině totožné se slovem „žárlivý“.

Neboť horlivost pro tvůj dům mě strávila, a potupy těch, kdo tupili tebe, padly na mne. Žalmy 69,9.

Boží horlivost, která je Jeho žárlivostí, představuje prvek Boží povahy jako žárlivého Boha, jehož žárlivost se projevuje na třetím a čtvrtém pokolení těch, kdo Ho nenávidí. Ve druhé kapitole Janova evangelia Duch svatý ustanovoval, že očistění vykonané Poslem smlouvy nastává ve čtvrtém a posledním pokolení, ačkoli vždy ještě někteří z třetího pokolení zůstávají naživu, když se naplní kalich posledního pokolení. To pokolení je cizoložné pokolení zmijí.

Mojžíš představoval čtvrté pokolení, a tehdy Mojžíš po dobu čtyřiceti šesti dnů přijímal pokyny k postavení chrámu. V oněch dnech přijal zákon, který v druhém přikázání uvádí, že Boží žárlivost se projevuje ve třetím a čtvrtém pokolení.

I řekl Abramovi: Jistotně věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou jí sloužit; a budou je utiskovat po čtyři sta let. Ale také ten národ, jemuž budou sloužit, budu soudit; a potom vyjdou s velikým jméním. A ty odejdeš ke svým otcům v pokoji; budeš pohřben v dobrém stáří. Ale ve čtvrtém pokolení se sem navrátí; neboť nepravost Emorejců ještě nedosáhla plné míry. Genesis 15,13–16.

V posledním pokolení starověkého Izraele byl vztyčen chrám křesťanské církve, který Petr nazval „duchovním domem“. V průběhu těchto dějin Bůh dvakrát projevil svou horlivou žárlivost, když ve své horlivosti očistil chrám. Roku 1844 Bůh vztyčil duchovní chrám mileritů a znovu pominul dříve vyvolený lid. V těchto dějinách přišel Posel smlouvy náhle dne 22. října 1844.

Jeho zjevení bylo připravováno prostřednictvím služby Williama Millera. Když se protestanté a millerité blížili k 22. říjnu 1844, byly zkoušeny dvě skupiny. Zkouška protestantů přišla v čase konce s příchodem prvního anděla roku 1798. Poté, co bylo roku 1831 formalizováno poselství, které mělo syny Léviho jak „očistit“, tak „pročistit“, začalo zkoušení protestantů tehdy, když bylo poselství prvního anděla 11. srpna 1840 zmocněno mocí. Dne 19. dubna 1844 protestanté ve zkoušce neobstáli a stali se dcerami Babylona.

Poté přišel druhý anděl a víra mileritů byla tehdy podrobena zkoušce; bylo vykonáno očistění a pročistění. Když bylo poselství druhého anděla zmocněno na táborovém shromáždění v Exeteru od dvanáctého do sedmnáctého srpna, byla dovršena zkouška mileritů, totiž oddělení moudrých a pošetilých mileritů.

Rozdílem mezi moudrými a pošetilými byl olej, jímž bylo prorocké poselství Půlnočního volání. Když třetí anděl přišel 22. října 1844, chrám byl již vystavěn (za čtyřicet šest let). V tom okamžiku

Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího oddělení, aby vykonal očištění svatyně, jak je předveden v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Pradávnému, jak je představen v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velké drama věků, 426.

Tehdy Posel smlouvy započal své dílo očišťování a přetřídování milleritských učedníků, označených ve třetí kapitole Malachiáše jako synové Léviho.

„Mnozí, kteří vyšli vstříc Ženichovi pod poselstvím prvního a druhého anděla, odmítli třetí, poslední zkušební poselství, jež má být dáno světu; a podobné stanovisko bude zaujato, až zazní poslední výzva.

„Každý jednotlivý rys tohoto podobenství by měl být pečlivě studován. Jsme představeni buď moudrými, nebo pošetilými pannami.“ Review and Herald, 31. října 1899.

Když bylo 11. srpna 1840 první andělské poselství naplněno mocí, připojily se k milleritskému hnutí zástupy. Poté 19. dubna 1844 hnutí opustila početná skupina. Dne 22. října 1844 se podle tradičního názoru asi padesát duší vírou dostalo do nejsvětější svatyně. Za předpokladu, že počet těch, kdo zpočátku následovali světlo třetího anděla, byl přibližně padesát duší, co znamená, když jsme zpraveni, že „mnozí“, kteří přijali poselství prvního a druhého anděla, „odmítli třetí, poslední zkušební poselství“?

Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu a otevřel světlo nebeské svatyně i poselství třetího anděla oněm padesáti, kteří dále vstoupili do zkušenosti třetího anděla, avšak zpočátku byli rozptýleni. Jejich zklamání tehdy bylo větší než první zklamání, ačkoli jsme sestrou Whiteovou poučeni, že jejich zklamání nebylo tak veliké jako zklamání učedníků po kříži.

V obou souběžných dějinách Kristus zklamaným otevřel své prorocké slovo a sestra Whiteová uvádí, že jí bylo ukázáno, že do roku 1850 Pán tehdy znovu vztahoval svou ruku, aby shromáždil svůj lid.

„23. září [1850] mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal ostatek svého lidu, a že úsilí musí být v tomto čase shromažďování zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael bit a trhán; nyní však v době shromažďování Bůh svůj lid uzdraví a ováže jeho rány. V době rozptýlení mělo úsilí vynakládané na šíření pravdy jen malý účinek, dosáhlo jen mála nebo ničeho; avšak v době shromažďování, když Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude úsilí o šíření pravdy mít zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je hanbou, když se kdokoli odvolává na dobu rozptýlení jako na příklady, které by nás nyní měly řídit v době shromažďování; neboť jestliže Bůh pro nás nyní neučiní více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je právě tak nutné, aby pravda byla zveřejňována v tisku, jako aby byla kázána.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

U kříže byli učedníci rozptýleni a v oné dějinné události je o tři dny později začal shromažďovat své rozptýlené učedníky. Přibližně tři roky po konci roku 1844 začal Kristus shromažďovat své

rozptýlené stádo. V oné dějinné době vedl svůj lid k tomu, aby zahájil vydavatelské dílo a aby vydal druhou ze dvou Chabakukových tabulí, která byla zhotovena na konci roku 1850 a poté začala být nabízena k prodeji v Review and Herald v lednu 1851.

Tabule z roku 1843 byla hmotným znázorněním poselství, jež očistilo chrám, který byl vystaven v dějinách poselství prvního a druhého anděla. S příchodem třetího anděla Bůh zamýšlel dokončit své dílo a vzít svůj lid domů, avšak oni se vzbouřili, jako se vzbouřil starověký Izrael, a jak starověkému, tak novodobému Izraeli pak bylo určeno bloudit po poušti. Kdyby ti adventisté, kteří zpočátku přijali světlo třetího anděla, pokračovali vírou a nesli hmotné znázornění svého poselství, jímž byla tabule z roku 1850, mohli přivodit druhý příchod Ježíše a odejít domů. Bylo jim však souzeno opakovat dějiny Jozua a Káleba a deseti nevěrných zvědů.

„Kdyby adventisté po velikém zklamání v roce 1844 pevně zachovali svou víru a jednotně pokračovali v rozvíjející se Boží prozřetelnosti, přijali poselství třetího anděla a v moci Ducha svatého je hlásali světu, byli by spatřili Boží spásu, Pán by byl mocně působil spolu s jejich úsilím, dílo by bylo dokončeno a Kristus by již dávno přišel, aby přijal svůj lid k jeho odměně. Avšak v období pochybností a nejistoty, které následovalo po zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry.... Tak bylo dílo zdrženo a svět byl ponechán ve tmě. Kdyby se celé adventistické společenství sjednotilo na Božích příkázáních a víře Ježíšově, jak zcela odlišné by byly naše dějiny!“ Evangelism, 695.

Jan Křtitel a William Miller připravili cestu, aby Kristus náhle přišel a očistil lid, který by nesl poselství spásy v moci Ducha svatého celému světu. Učedníci Kristovi svůj úkol splnili, avšak počátek adventismu nikoli. Do roku 1856 upadli do stavu Laodiceje, odmítli pokročilé světlo „sedmi časů“ a roku 1863 započali proces stupňující se vzpoury, pokračující až k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Vzpoura roku 1863 byla předobrazena vzpourou deseti vyzvědačů. Na konci čtyřiceti let putování po poušti byl starověký Izrael přiveden zpět ke stejné zkoušce, a tím poskytl příklad moderního Izraele, jenž je přiváděn zpět k počáteční zkoušce.

Vzpoura deseti zvědů v Kádeši byla zopakována v Kádeši o čtyřicet let později. Vzpoura deseti zvědů, která přivodila čtyřicet let putování po poušti, představuje vzpouru roku 1863, kdy novodobý Izrael přivodil své vlastní putování v pustině Laodiceje. Na konci čtyřiceti let byl starověký Izrael znovu přiveden do Kádeše, čímž je určeno, že zkouška, která při vzpouře roku 1863 pročistila milleritský adventismus, se má opakovat, až Posel smlouvy opět náhle přijde do svého chrámu.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Při dobytí Gileádu a Bašanu si mnozí připomněli události, které před téměř čtyřiceti lety v Kádeši odsoudily Izrael k dlouhému putování po poušti. Viděli, že zpráva zvědů o zaslíbené zemi byla v mnoha ohledech správná. Města byla opevněná a velmi veliká a obývali je obři, v porovnání s nimiž byli Hebrejové pouhými trpaslíky. Nyní však mohli poznat, že osudným omylem jejich otců byla nedůvěra v Boží moc. Jedině to jim zabránilo, aby ihned vstoupili do té dobré země.“

„Když se zpočátku připravovali ke vstupu do Kanaánu, byl tento podnik provázen daleko menšími obtížemi než nyní. Bůh slíbil svému lidu, že budou-li poslouchat jeho hlas, půjde před nimi a bude bojovat za ně; a také pošle sršně, aby vyhnali obyvatele země. Obavy národů ještě nebyly všeobecně probuzeny a k odporu proti jejich postupu bylo učiněno jen málo příprav. Když však nyní Hospodin Izraeli přikázal, aby táhl vpřed, musel postupovat proti bdělým a mocným nepřátelům a musel se střetnout s velikými a dobře vycvičenými vojsky, která se připravovala klást odpor jejich příchodu.“

„V jejich střetnutí s Ogem a Síhónem byl lid přiveden ke stejné zkoušce, v níž jejich otcové tak nápadně selhali. Avšak nyní byla tato zkouška mnohem těžší než tehdy, když Bůh přikázal Izraeli, aby táhl vpřed. Překážky na jejich cestě se značně rozmnožily od doby, kdy odmítli postoupit, když k tomu byli vyzváni ve jménu Hospodinově. Takto Bůh stále zkouší svůj lid. A jestliže v této zkoušce neobstojí, přivádí je znovu ke stejnému bodu a podruhé přijde zkouška těsněji a bude přísnější než ta předchozí. To pokračuje, dokud zkoušku neunesou; a jsou-li stále ještě vzpurní, Bůh od nich odejme své světlo a ponechá je ve tmě.“ Patriarchové a proroci, 436, 437.